

FOLK OG LAND

HEIDAR MELAND
NEDRE HOLMEN 1
STAVANGER 59

NR. 6 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 15. FEBRUAR 1964

LØSSALG 1 kr

Den rettskultiverte verden kontra norsk rettsoppgjør

Av overrettssakfører SVERRE HELLIKSEN

Rettsamfundet er gjenopprettet: Bak piggråden i 1945

II.
Når et land er «beseiret», som statsminister Nygaardsvold sa til det norske folk 25. juni 1940, er okkupasjon ønskelig for den be-

seirede fremfor anneksjon. Da må imidlertid de okkuperte oppføre seg etter okkupasjonsstilstand slik Kongen tydelig uttalte 26. august 1940. Det er rettsstridig å betrakte situasjonen som krigstilstand og derved betrakte NS, de loyale i relasjon til den faktiske okkupasjon, som forrædere.

Hvis der hadde vært krig etter 10. juni 1940, måtte den krig, som vitterlig opphørte fordi hele landet var okkupert, være en norsk utenlandskrig. Den endret ikke noe for norsk lovgivning, som Castberg og Oppeheim viser i sitatene foran.

Hubatsch skriver ikke noe om avtalene av 16. mai 1944 som avgjørende for ugyldigheten av de anordninger som eksilregjeringen utferdiget etter den sivile og militære umyndighet som fulgte av disse 3 avtalene. Det

var imidlertid nødvendig da lovgivning er illegalt i eksil, som endog brøt statskontinuiteten. S. 292 skriver han derimot om forskjellen mellom de hjemkomne emigranter og dem som ble i landet. Av de siste var enkelte «spaltet mellom Quisling-tilhengere, hvoriblant idealister, medløpere og profittjegere. De ble behandlet uten forskjell». — «Motstandere var de der hadde siddet i konsentrasjonsleir, etterkommere etter skutte gisler og forfulgte grupper innen vitenskap, geistlighet, embetsmenn og offiserer». Disse motstandere rettet sitt hat mot NS uten å gjøre forskjell på divergensene, deriblant og uten å avgjøre om de var ansvarlige for slike tyske aksjoner, som Hubatsch kritiserer. Han skriver videre: «Viljen til toleranse og felles oppbygning fremsto ikke, men en inkvisitorisk streng avregning som nærte forbitrelse og hatfølelse på begge sider».

II. Usikre militærtekniske momenter har også vært medvirkende ved den uheldige og ulovlige Haalands-saken og dens konsekvenser for senere dommer og for U. K. av 1945. U. K. kon-

Fort. side 2

O. K.:

Et brennende spørsmål

«Vi kunne kanskje også tenke på hvor meget blod, gods og gull dette har kostet Europa».

Cromwell regnes som grunnleggeren av Det britiske verdensrike. På hans tid (1653 - 1658) hadde ikke jøder adgang til England. De var blitt utvist av Edward den første i 1290 og

hadde siden ikke adgang til England før Cromwell gav dem adgang. Cromwell var sterkt gammeltestamentlig troende. Han mente at engelskmennene var en av Is-

(Fort. s. 8)

DAGSBEFALING

Da Storbritannia og Frankrike av ukjente grunner har gitt opp forsøket på å hjelpe oss i vår kamp, og da de britiske og franske tropper natt til fredag blev trukket tilbake fra Marnas uten varsel, står vi idag alene. De tyske troppene har allerede angått oss på begge flanker og kommet oss i ryggen, og dette er benyttet utryk på den linjen som de britiske og franske troppene skulle ha holdt.

Uten mulighet for å få hjelp utenfra, alene og bare utstyrt med ammunisjon for en dag, uten luftvåben, uten luftvernkanoner og uten andre nødvendige våben, vil en videre kamp bare føre til total tilintetgjørelse og ikke ha noen som helst militær hensikt.

Jeg har derfor idag foreslått den tyske overkommando at det skal inntre våpenhvile og herunder forhandles om etablering av fredstilstand for Tredelags overkommando, som det allerede er gjort for de sydlige deler av vårt land.

Det er min tunge plikt som fungerende sjef i Tredelags å meddele dette til de under min kommando stående avdelinger.

5. mai 1940.

G. F. G.
(sign.)

P. S.

Det er ubestridelig at den britiske overkommando ikke å varsle mig hieltidlige de norske troppers rykke slik at den eneste mulige linje for en retrett mot Marnas blev oppstilt.

P. S.

Fra en norsk konsentrasjonsleir 1945: På jakt etter mat i søppelkassen.

Oberst Getz' dagsbefaling i mai 1940

Den rettskultiverte verden —

Forts. fra side 1.

kluderte med krigsfortsettelse etter 9. juni 1940. Tross vektige motargumenter i sitt Bilag, Bind VI. Herom henvises til «Tenk Selv», avsnitt V, især side 114 og side 115. De to sidene gir avgjørende opplysninger. Sett mot Oppenheim (1914) side 168 «Krig er en strid mellom stater ved deres vepnede stridskrefter».

I lagmannsrettsdommen stiller dommer Solem sitt horoskop for krigsfortsettelse side 9 i R. M. B. nr. 2 for 1945: «Den hjelp som NS og de enkelte medlemmer således har ytet tyskerne ble gitt under en krig som Norge deltok i. Fra de krigerske operasjoner tok til, var Norge i krig med Tyskland. Den omstendighet at landtroppene etter hvert måtte kapitulere og hele området ble okkupert avsluttet ikke krigen, som ble fortsatt av Kongen og regjeringen fra dens sete i London. Dette var alminnelig kjent».

Høyesteretts kjennelse av 9. august 1945 i R. M. B. nr. 3, side 4 ff. bygger på denne oppfatning. Side 6, siste avsnitt: «det av fienden okkuperte hjemland».

Bare det om total okkupasjon er tilstrekkelig til å oppheve dette militær-juridiske grunnlag for eksil lovgivningsrett i Haalandssaken og de følgende dommer. Usannhet blir ikke kjennsgjering fordi om den gjenstas. Jeg henviser til mine sitater foran fra Oppenheim. Da det er så viktig, tar jeg med noen flere sitater: Side 436 i 7. utgave, II.: «Da okkupanten aktuelt utøver autoriteten, og da den legitime regjering er avskåret fra å utøve sin autoritet, har okkupanten krav på rett til å administrere over territoriet og dets innbyggere».

Side 438: «Beboerne er under okkupantens lov og må vise lydighet overfor hans ordre». Side 447: «Landets straffelov forblir gjeldende (remain in force) medmindre de endres eller suspenderes av den okkuperende makt. Men okkupantens lover må være forsvarlig («duly») publisert og ikke av en retroaktiv karakter» (side 454). Også denne ugyldighet rammer de norske ulovlige anordninger.

I 1945 var dommerne ikke oppmerksomme på betydningen av at okkupasjonen var fremtvunget ved kapitulasjonene. Disse ble dessuten kombinert med æresord for yrkesmilitære om ikke å kjempe mot tyskerne, dels under «Norges besettelse» (som Bjørnefjellavtalen

punkt 4) og dels «så lenge den nå pågående krig varer» (som Trondheimspvtalens punkt 4). Dessuten var det en følge av okkupasjonen og kapitulasjonene at total demobilisering inntrådte og tilendebagtes ved Trondheimavtalens punkt 7 og Administrasjonsrådets oppløsning den 5. august 1940 av Norges forsvarsmakt i alle deler. Hvis det hadde vært riktig at kapitulasjonene bare gjaldt landtroppene, var der ingen grunn til å neglisjere betydningen derav, da den derav følgende okkupasjon avgjør lovgivning m. m. Kapitulasjonene gjaldt imidlertid noe mer, den hele aktuelle norske stridsmakt.

Solem har formentlig det om landtroppene som sin formodning fra militærhold. Det var ikke likegyldig hvilket hold det var. Dessuten hadde man i 1945 ikke de her nedenfor anførte momenter. Likesom blant juristene var og er anskuelene delt også blant militære, som følge av manglende opplysninger. Oberst Quam, som for 1. divisjon hadde særlig kjennskap til fakta, mente krigen var opphørt 10. juni 1940: «Det synes klart for oss at regjeringen og kommanderende general anså kampen for slutt og at de ikke lenger hadde bruk for sine offiserer» og det var også Wehrmachts oppfatning Quam skriver også, at general Ruge henstillet til offiserene å gi æresord. Han ønsket ikke offiserskorpset delt i noen med andre uten æresord. Deri ligger jo også forsvarssjefens, Ruges, oppfatning. Om oberst Getz' og befalshaverne til alle kapitulasjoner unntagen Ruges, se nedenfor. Ruge henstillet også til major Five å avgi æresord etter at Five med våpen i hånd hadde kjempet virkningsfullt mot tysk overmakt til han fikk ordre om retrett og leste Trondheimavtalen. Allikevel ble det 10 år. Oberst Gabriel Lund gir også i sin bok «Dødsdømt» (men benådet som åpen motstander mot tyskerne etter hensynsfullt fengsel) beviser for myndighetenes — både offiserer og sivile ikke NS — henstilling om å gi æresord. Ingen av disse militære — allerminst forsvarssjefen Ruge selv — som ledet og avsluttet krigen kan ha tillagt landtroppene noen særstilling. Norges forsømte militærstand bestod vesentlig av landtropper.

Jeg tillater meg å føre beviset videre:

«Institutet För Offentlig Och Internationell Rätt» i

Stockholm mener krigen var slutt og har side 39 inntatt «Kapitulationsverhandlung» av 10. juni 1940 klokken 9,55 ved Bjørnefjell. Den var inngått mellom Dietl og Ruge, begge som lokale befalshavere i Nord-Norge. Ruge går her i lokalavtalen videre som Overkommando, hva Dietl jo ikke kan ha hatt noe imot. Derved gir han punkt 2 i Bjørnefjellavtalen en avgjørelse av betydning utover det lokale. Der bestemmes nemlig om våpenutlevering fra «norsk hær, marine og luftvåpen». I punkt 4 om norske yrkessoldaters æresord under «Norges besettelse». I punkt 6 om senere utveksling av norske og tyske krigsfanger ved tjenestesteder til den norske armé.

På side 37-38 — er også på tysk — inntatt «Abkommen» (avtale, forlik) i Trondheim. Den gjelder ikke med et ord hverken kapitulasjon eller Nord-Norge. Derimot våpenstillstand (punkt 1 og 3) og Norge (punkt 8: «beskyttelse av Norge og sikring av skips- og luftfarten»). Punkt 1 om våpennedleggelse gjelder «under den igangværende krigs varighet». «Militære fartøyer tillands og tilsjøs — altså marinefartøyer (punkt 3). Våpennedleggelse også i avtalens innledning, hvor 6. divisjon nevnes med honnør for tiden for sin tidligere etablerte kapitulasjon og i henhold til bestemmelse herom i artikkel 35. Punkt 7 gir en sådan æresrett til 6. divisjon til å danne sitt fedrelands vern og grensevakt mot Sovjet. Med våpen og ammunisjon fra tysk Wehrmacht. Total

Forts. side 7

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

ALF LARSEN om dagens situasjon

Den evig unge og kamplystne Alf Larsen er et friskt pust i den lumre norske velferdsatmosfæren. For en ukes tid siden var han frem på igjen, denne gang i MORGENBLADET, hvor han skriver at Høyre nå ikke lenger er et høyreparti, «det er et venstrehøyre, som det nu spottende kalles i Sverige. Dette fremgikk da klart nok av den stemmekvægauktion vi alle overvar sistleden sommer, da socialisten ved å legge en femmer på kunde få tilslaget på hele bølingen».

Og han slår, som FOLK OG LAND så ofte har gjort det, fast at «Hvis høyre eller en såkalt borgerlig regjering kom til makten vilde intet vesentlig være forandret i

Norges land og rike».

Han beklager at «det blåser venstrevind over jorden!» og slutter:

«Men dette politiske monstret født ut av tidens åndelige forvirring og dens avmakt overfor virkeligheten, dette høiresosialist-parti og dette venstre-høyre (en kalv med to hoder, blott at det ene er litt mindre enn det annet — og litt mere misdannet også forresten, det minner mere om et eselhode), det behøver vi snart ikke å diskutere lenger Når det fallferdige folkefjes det står på ramler sammen vil det bli klemt til døde mellom den triumferende kommunisme og den snart igjen frembrytende fascisme».

Bladpengene

har gått bra inn, men det er som vanlig endel efternølere. Vi ber alle som ennå ikke har ordnet med abonnementsfornyelsen om nå å gjøre det omgående. Samtidig vil vi gjerne takke alle dem som har sendt sin skjerv utenom selve bladpengene. Vi synes ikke det er riktig å kaste bort så mange penger til porto ved å tilskrive og takke hver enkelt og derfor gjør vi det på denne måten. Altså: hjertelig takk alle sammen!

Buskerud-brev

I Drammen er også fremvist Jesusfilmen «Kongenes Konge». Den var på mange måter interessant. Men den ånd som svevet over filmen var den samme ånd som ser ut til mer og mer å vinne frem i den romersk-katolske kirke. Nemlig det å tilsløre evangeliens klare opplysninger om at det var jødernes ledere som tok initiativet til å dødsdømme Jesus. Det ble bl. a. fremstillet slik at Pilatus gav ordre til å piske Jesus for å fremtvinge en tilståelse! Og scenen hvor Pilatus vasket sine hender og erklærte at han ikke ville dømme den uskyldige, var utelatt i denne film. Hvilket vel ikke var så rart da en av filmens produsenter het Samuel Bronston (Bronstein). Det siste navn ble brukt av en russisk-jødisk slekt som revolusjonslederen Leo Trotsky tilhørte.

Drammen er en sjøfartsby med anløp av også tyske skip. En drammenser gav seg i snakk med en tysk sjømann for en tid siden, og sa at nu er vi allierte i NATO og at Erhard, Vest-Tysklands statsminister, var en dyktig mann. «Ja, det er han», svarte tyskeren, «men Hitler var dyktigere».

THEO.

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE FRONTKJEMPERE

har bedt oss på denne måte rette en hjertelig takk til alle som gav bidrag til jul. Pengene kom godt med og har vært til veldig stor hjelp. Organisasjonen sender vanligvis ikke kvitteringer for å spare portoutgiftene slik at beløpet i sin helhet kan gå til hjelpearbeidet.

TENK SELV!

I forbindelse med Stortingets forestående behandling av innstillingen «Om landssvikoppgjøret» vil overrettsakfører Sverre Helliksen's lille bok «Tenk selv» og Forbundets lille brosjyre «Om landssvikoppgjøret» være av spesiell interesse, idet Stortinget har fått seg begge oversendt. Vi kan fremdeles skaffe endel eksemplarer av nevnte skrifter og prisen er kroner 10,- for Helliksen's bok, og kroner 1,- pr. stk. for brosjyren. Overfør pengene til Forbundet, postboks 3214, postgiro 150 28 og bøkene blir sendt portofritt.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVELIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Nå som dengang**

Det er rimelig at menneskene etter en verdenskrig, som har kostet millioner av menneskeliv og ødet ufattelige verdier, søker etter dem som er skyld i ulykken. Og derfor er det også naturlig at krigens seierherrer iherdig toer sine hender for allverden og velter skylden over på dem som har tapt og som derfor også er ute av stand til å forsvare seg.

Vi så det etter første verdenskrig, da Tyskland i Versaillesstraktaten ble tvunget til å erkjenne sin eneskyld for krigen. Noen verdi som historisk bevismiddel har ikke en slik avpresset syndsbekjennelse, og det vet naturligvis alle tenkende mennesker, men dessverre er ikke de tenkende i flertall blant menneskene. For den store masse er erkjennelsen god nok selv om den er undertegnet med kniven på strupen, spesielt når den blir støttet opp med passende doser krigsforbryterpropaganda.

Det varte ikke så lenge etter første verdenskrig før historikerne måtte slå fast at det ikke kunne være tale om noen tysk eneskyld for krigen, og heldigvis hadde man heller ikke dengang innlatt seg på det som Frankrike krevet: å lage en Nürnbergprosess mot keiseren og hans «800 med-sammensvorne», som det het. Men pynten på kransekaken, «krigsforbrytelsene» var mere seiglivet enn selve krigsskylden. Man bygget på den såkalte «Rapport Bryce», som var en katalog over alle de påståtte tyske krigsforbrytelser. Selv her i landet husker vel fremdeles eldre mennesker beretningene om de avhakkede barnehender og alt det andre. Først da engelskmannen Arthur Ponsonby i sin bok «Falsehood in War Time» i 1926 avslørte at det hele var britisk krigspropaganda, kom menneskene ned på realitetenes faste grunn igjen.

Men Versaillesstraktatens urett, hvis grunnlag var historieforfalskningen, fortsatte å bestå, og ledet i tur og orden til annen verdenskrig.

En skulde tro at menneskene nå hadde lært, men fortsatt lar de seg binde seierherrenes gamle og velprøvede bluff på ermet. Påny ble Tyskland, med hell belastet med eneskylden for den krig som var blitt enda blodigere enn forgjengeren. Den krig som vi idag vet var den mest unødvendige i verdenshistorien. Den som ikke tror det, kan lese Churchills egne memoarer, hvor han ugenert medgir det.

Seierherrene var utvilsomt klar over sin vaklende sak da de satte igang den rettergangskomedien i Nürnberg som de ikke hadde våget seg på etter første verdenskrig. Og herrene generte seg ikke. Under høye bifallsrop fra de venstreradikale som i 1919 hadde fordømt Versaillesstraktaten, ble det nå i artikkel 18 i tribunalstatuttene, forbudt enhver henvisning til Versailles, da den «ikke var prosessens gjenstand». Likeledes ble enhver henvisning til andre regjeringers medskyld ved krigsutbruddet strengt forbudt.

Men dette var ikke nok til å støtte opp under seierherrenes vaklende sak, og så tok man påny tilflukt til beskyldningene om «krigsforbrytelser» og «forbrytelser mot menneskeligheten». Nürnbergprosessens 42 bind dokumenter trådte i steden for «Rapport Bryce», som hadde vist seg så virksom den gang. De belgiske barn med de avhakkede hender ble erstattet med de 6 millioner gassede jøder og de andre vanvittige overdrivelsene. Hensikten var vel ikke minst den å avlede oppmerksomheten fra uhyggelige og faktiske kjennsgjerninger som luftkrigsmassemord, atomeksperimentene mot japanske byer og millionutdrivelsene fra østområdene.

Det har de siste år dukket opp en rekke historikere utenfor Tyskland, både i USA og i England, som ikke har

Erfarne voktere over rettssikkerheten

I et telegram gjennom NTB heter det at «fire fremstående norske jurister har undertegnet en appell til de sørafrikanske myndigheter om å følge en politikk som gjenoppsetter rettssikkerheten og respekten for individet.»

Det henvises bl. a. til at de sørafrikanske lover «gir stort spillerom for vilkårlighet, for politiske forfølgelser, for fengsling uten dom og for brutale straffer». Det tilføyes at landets jurister innbydes til å undertegne oppropet — og kjenner vi dem rett er det nok mange som gjør det.

Hvem er så disse eksperter på rettssvik og brudd på menneskerettighetene, disse som føler seg kallet til å være moralske læremestre for andre? Vi leser med adskillig forbauselse: tidligere høyesterettsjustitiarius m.m. Paal Berg, høyesterettsjustitiarius Terje Wold, professor Frede Castberg (han med seierherrens rett), samt som fjerdemann professor Edvard Hambro!

Nå, rett skal være rett. Sistnevnte har ikke kompromitert seg selv og sin jus slik som de andre. Men nå nærmer også prøvens stund seg for ham siden han er sekretær i Stortingets justiskomite og snart skal legge frem innstillingen om «rettsoppgjøret».

villet avfinne seg med påstanden om den tyske eneskyld for annen verdenskrig. Det har også trådt frem folk i England som har erkjent og fordømt de britiske og amerikanske krigsforbrytelser. Og det er kanskje den historiske omvurdering der nå baner seg vei, som er årsaken til at en fremdeles tyve år etter driver sin klappjakt på påståtte krigsforbrytere og fører sine prosesser, hvor en med makt nekter skeptiske og objektive historieforskere som professor Rassinier adgang, slik at han blir hindret i å vurdere de såkalte beviser som legges frem.

Det er bedrøvelig og foraktelig at den vestlige halvparten av Tyskland så totalt har glemt både nasjonal verdighet og juridisk vederheftighet, slik at en på Washingtons og Moskvas og enda skumlere krefters bud stiller seg til tjeneste for den fortsatte historieforfalskning til skade for det tyske folk, bare for å oppnå til og med temmelig tvilsomme materi-

Til alle «landsvikere»

Det er nu bestemt at landssvikoppgjøret skal opp i Stortinget til våren. Det er i dag helt klart at landssvikoppgjøret er både urettferdig, ulovlig og umoralsk. Til dags dato har Høyre og Senterpartiet ikke rørt en finger for å rette på dette forhold.

Nu er det også en kjennsgjerning at det var ca. 100 000 personer som på en eller annen måte ble direkte rammet av landssvikoppgjøret. La oss si at av disse er ca. 25 000 døde, så er det allikevel i dag 75 000 av landets beste kvinner og menn som går omkring som straffede og diskriminerte personer.

Jeg kan tenke meg at løst regnet ca. halvparten, eller omtrent 30-40 tusen av disse stemmer med Høyre og Senterpartiet. Resten er hjemmesittere eller noen av dem stemmer kanskje med Sosialistisk Folkeparti.

Det ville derfor ikke være av veien å la Høyre og Senterpartiet få vite at de ville miste alle disse stemmer hvis de ikke nu tar en ganske annen stilling til «rettsoppgjøret» enn de har gjort hittil.

Den politiske stilling i dag er dessuten usedvanlig heldig for oss «landsvikere».

Arbeiderpartiet er i ferd med å slå ganske store sprekker, og for første gang har de såkalte ikke-sosialistiske partier en sjanse ved kommende stortingsvalg.

Denne sjanse kan vi «landsvikere» ta fra dem hvis vi vil.

Skulle Høyre og Senterpartiet nå også ta samme hatske stilling til en revisjon av landsoppgjøret som de hittil har tatt, så bør disse 30-40 tusen «landsvikere», som hittil har stemt på disse to partier, ta sin stemmegivning opp til revisjon.

La oss foreta et lite tankeeksperiment.

elle fordeler.

Men, la oss ifall her i landet forsøke å bevare hodet kaldt, og gjøre oss det klart at det som har skjedd etter annen verdenskrig bare er en kopi av det som skjedde etter første. Det er jo heller ikke noe nytt at forbryterne selv løper forrest og roper «Grip tyven!»

Og at historieoppklaring er nødvendig, det lærer også fortiden oss. For likesom Versailles etter første verdenskrig uvegerlig førte til annen, så kan Nürnberg og den uendelige hetsen etter annen verdenskrig føre til en tredje. Og det kan vel ingen ønske?

Hvis de førti tusen personer som hittil har stemt med de borgerlige, unnlater å stemme ved neste valg, og de som hittil har stemt med Sosialistisk Folkeparti fremdeles stemmer med dette parti, så ville de borgerlige partiers sjanse ved neste stortingsvalg være tapt.

Sosialistisk Folkeparti ville på samme tid vite at hvis det heller ikke gjorde noe, så ville dets saga som politisk parti være ute.

Det avhenger altså nu helt og holdent av oss selv om vi vil ha revisjon av det urettferdige landssvikoppgjøret eller om vi ikke vil ha det.

Ta dette opp til diskusjon og la oss se om vi ikke kan bli enige om en samlet innsats. Det aller beste ville selvfølgelig være om vi kunne manne oss opp til å danne vårt eget parti.

Dette ville da få en meget stor innflytelse i Stortinget og kunne selv ta opp revisjon av landssvikoppgjøret.

Hvis de som har noen mening om dette ville sende inn meningsytringer til FOLK OG LAND, så ville meget være vunnet. O. K.

DEN SØRGELIGE UTVIKLING I SVERIGE

Et godt stykke foran Norge når det gjelder moralsk forfall står nok Sverige, skjønt det er ilde nok her også. Det er den såkalte fri barneoppdragelse og oppløsningen av all autoritet som har hovedskylden for det, sammen med all forherligelse av de alliertes krigsforbrytelser. Man sa i sin tid om en mann som hadde studert sosialøkonomi at han var så dum at selv hans med-studerende la merke til det. Nå ser det ut til at det langsomt går opp også for svenske akademikere hva de har vært med på. Iallfall har 140 leger sendt regjeringen en resolusjon om det sedelige forfall blant svensk ungdom. Legene krever tiltak for å føre ungdommen tilbake til fastere sedelige normer med det monogame ekteskap som den eneste akseptable form for seksuelt fellesskap, og de understreker behovet for fastere disiplin i skole og hjem. Resolusjonen har naturligvis vakt raseri blant de venstreradikale ungdomsødeleggere (og deres bakmenn) og da det som kjent er svært mange leger i den flokken, er det naturlig at venstreradikale leger står forrest i kampfronten mot de advarende kolleger. Så de 140 vil sikkerlig ikke oppnå noe som helst. For det er vel slik som de bekymrede ikke forstår hverken i Sverige eller i Norge, at ungdommen bare kan reddes gjennom et ideelt livssyn, som partidemokratiet ikke er istand til å gi den.

Jeg var

Mussolinis hemmelige agent

X.

JEG BLIR TATT TILFANG-GE AV TYSKERNE

Det var lyst ennå da jeg forlot Carminagnello. Halvveis mellom byen og den amerikanske forpost, fant jeg en hytte hvor jeg tok inn og ventet på natten. Jeg byttet kjole — jeg hadde to, en helt mørk for bruk om natten — og litt etter klokken 21 gikk jeg ut av gjemmestedet mitt. For å undgå de amerikanske poster vasset jeg over elven. Det var lite vann, men det var nok til å gjøre tøflene gjennomvåte og true med å løse dem opp fullstendig. Jeg surret dem fast til føttene med noen forbindinger og fortsatte min vandring så forsiktig som mulig av frykt for å møte patruljer. I flere timer gikk jeg i hurtig tempo. Natten var klar og polartjernen viste meg veien mot nord.

Enger, busker, skog, hauger og fjell — jeg forsøkte ikke å miste den retning jeg burde ta, men henimot daggry gikk jeg meg vill i en meget tett skog, hvor det var umulig å få et glimt av stjernene. Før første gang seg motløsheten over meg. Tøflene knullet seg sammen og gjorde nesten ikke mere nytte, slik at jeg hadde vondt i beina. Sårerne hadde åpnet seg igjen. Og ikke nok med det, artilleriet fra begge sider øket stadig virksomheten. Jeg bad til Gud at ingen av dem måtte skyte for kort. Av og til gikk jeg ned til elven for å kjøle føttene. Og slik gikk jeg en lang stund. Jeg snublet, falt, reiste meg igjen og ble trette og trette for hver gang. Jeg sa til meg selv: «Ikke sett deg, hvis du gjør det, så klarer du ikke å reise deg mere».

Jeg kom til Mercatali, som bare var ruiner. Veien var bare en rutsjebane laget av ruiner. Jeg gikk gjennom Mercatali, gled ned i hullene mens store stenblokker rullet etter meg og traff meg snart på skuldrene, snart på hodet. Men jeg følte ingen annen smerte enn den uutholdelige i føttene. Opp av hullene kom jeg meg igjen ved hjelp av fremstikkende røtter fra trærne og rør som stakk frem fra ruinene.

Efter Mercatali kom jeg til San Quirico, som heldigvis var i bedre stand. Jeg gikk gjennom landsbyen uten å møte en sjel. De var alle flyktet. Det var med stor lettelse jeg ovenfra en høyde så landsbyen Verbio, eller rettere sagt det som var igjen av den. Men hvor var tyskerne? Kunne de alt ha trukket seg tilbake nordover?

Jeg tenkte at det iallfall var best å røve lykken og begynte å gå nedover bakken. Om det var 10 minutter eller en time jeg gikk, kan jeg ikke si for jeg begynte å bli sløv. Endelig fikk jeg øye på en soldat, som dukket frem fra ruinene av et hus. Han ropte «Halt!» til meg. Det var en tysk

soldat. Jeg falt halvt besvimt om, men soldaten, som trodde at jeg var en partisan stakk meg med geværet sitt og tvang meg til å reise meg igjen. Jeg visste at han ville bringe meg til sitt kommando-

Av CARLA COSTA

sted, så jeg forklarte ikke hvem jeg var, eller hvorfor jeg kom. Jeg sjanglet avgårde nok en kilometer med tyskeren ved siden av meg. Han viste meg vei og tilslutt kom vi til en hule, hvor han bad meg gå inn.

Jeg befant meg blant tyske falmskjermjegere, soldater og offiserer. Soldaten som hadde tatt meg tilfange gav rapport til kapteinen. Jeg lot ham gjøre det.

Kapteinen henvendte seg til meg og spurte på perfekt italiensk hvem jeg var. Jeg fortalte ham at jeg var en fascistisk agent fra «Secret Service» og at jeg straks måtte videre til Milano. «Naturligvis», var svaret «når vi tar dere tilfange, så er dere fascister alle sammen».

Dette moret meg ikke så lite og jeg sa tålmodig: «Kaptein, jeg har passord».

Han ble alvorlig med ett, så spørrende på meg, og så sendte han vekk alle tilstedeværende.

«Zero 106, kaptein, og her er lommestørkleet mitt».

Han kom hurtig bort til meg og grep hendene mine: «Velkommen tilbake, kamerat!»

Efter at man hadde pleiet og forbundet føttene mine og gitt meg et godt, varmt måltid, sovnet jeg inn som en sten.

Jeg kom tilbake til Milano, hvor jeg atter traff oberst David og alle kameratene fra Sølvrevgruppen. Jeg fikk da høre at noen av dem ikke var kommet tilbake fra oppdrag, og man kjente ikke deres skjebne. Jeg skulle få det tyske Jernkorset og var innstillet til sølvmedalje, den nest høyeste italienske orden, som D.S.O. (Distinguished Service Order).

23. november ble jeg mottatt av Mussolini. Jeg trådte frem for Il Duce i min uniform og med et par kolossale tøfler, fordi sårene ennå ikke hadde grodd. Mussolini tok mot meg i sin residens i Gargagnano ved Gardasjøen. Da jeg stod foran ham og gjorde honnør, så jeg at han holdt min rapport i hånden. Han bad meg om nærmere forklaring på enkelte detaljer og hørte på uten å avbryte meg.

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

Falt i øst i kampen for Europa

46.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

«Nei, på ingen måte. En slik ambisjon har Emil sikkert ikke. Partiet vil noe annet. En selvstendig eksekutive».

Marek vipper nervøst fra den ene fot til den annen. «Selvstendig eksekutive for det kommunistiske parti — så langt er vi ennå ikke», sier han usikkert.

«Offisielt ennå ikke».

«Regjeringen —»

«Mener De de herrene som sitter i Kaschau og feirer seg selv? Denne regjering ble utnevnt av Moskva».

«Men alle tillatte partier er med».

«Samtlige av Moskva tillatte partier».

Politipresidenten ser på fru Pecha. Akkurat slik som man ser på et skap eller en ovn som tilfeldigvis står i rummet. «Og innenriksministeriet?» spør han motløs.

«Det har Nosek fått. Forsvarsminister er kamerat Svoboda».

«Dermed er praktisk talt alt ordnet. Kommunistene har hånd om de to viktigste ministeriene. Jeg kunne altså rolig gå hjem».

«Rolig, i denne uro? Og hjem?»

Han kom så rundt bordet og tok meg i hånden. Jeg var så beveget at jeg ikke kunne få frem et ord.

(Neste gang: Jeg blir arrestert)

Vet De så sikkert at De har noe hjem fremdeles »

Fru Pecha sperrer sin uskjønne munn opp og glemmer å lukke den igjen. Engang var hun forelsket i Tomas Bata, i denne knudrete skomakergutten. Ikke i ansiktet hans som ikke virket det spor tiltrekkende i sin arrogante brutalitet. Hun forelsket seg i hans hensynsløse erobrer natur. Denne blonde mann minnet henne på en eller annen måte om Bata. Han er en foredlet Bata.

«Hva råder De meg altså til » spurte Marek.

«Intet idag. Imorgen eller i overimorgen kan vi rådslå. Gjør foreløpig det samme som De har gjort hittil. Gjør absolutt intet, det er det beste man kan gjøre foreløpig. Ikke å få i tale for noen, ingen besøkende, ingen avgjørelser».

«Vil jeg i tilfelle kunne regne med Dem?»

«Under visse omstendigheter ja. Hvis De idag vil låne meg ti kroner, får De under visse omstendigheter tyve tilbake av meg senere. Det er jo mine ti kroner».

Bildet i den skitne vindusrute, som fremdeles foresvever fru Pecha, forsvinner uhjelpelig. I døren står Helena Reumann. Uten blå flekker i ansiktet, det røde hår omhyggelig frisert, i en uklanderlig tweeddrakt, forførerisk og selvbevisst som alltid. Den gamle politimann hilser, men ikke på den nye politipresident, som han slett ikke kjenner, men på Martin. Forsiktig trekker han til seg døren bak seg, men den åpner seg igjen straks påny og en mann kommer inn. En ung mann i en loslitt dress, trett, mager, bare et skjelett.

«Undskyld at jeg må forstyrre», sier han sagte. «Mitt navn er Heldenstern».

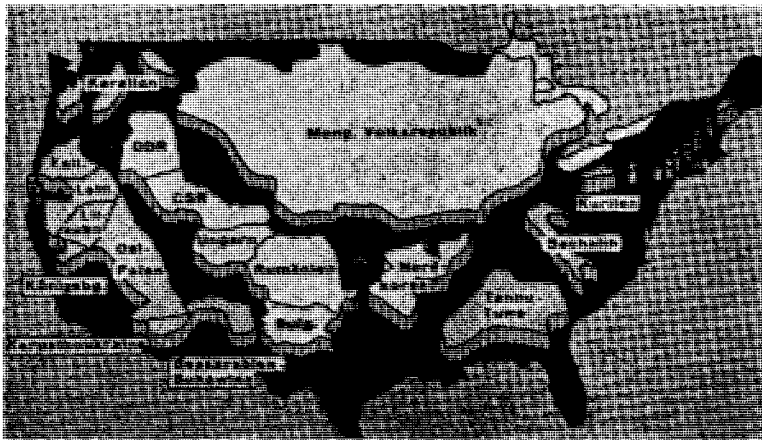
Helena Reumann snur seg som stukken. Med skadefro glede konstaterer hennes kollega at ansiktet hennes blir fordreiet av skrekk. Men ansiktet til den blonde har ikke forandret seg. Det er selsomt forynget, det er ansiktet til en forlegen gutt som er blitt knepet i en fremmed have. Politipresidenten ser imidlertid bare en alvorlig syk jøde for seg og kan ikke forklare seg den spenning som åpenbart fyller rummet. Helena tar et skritt og blir stående like ved Martin.

«Hvor er min hustru?» Mannen har slett ikke sagt det opphisset. Fru Pecha er også forbauset over å se de to, Helena og den blonde, så opphisset og skyldbevisste.

KONRAD SUNDLO:

NATO's nordflanke er skøpelige greier

I NORGE ER DET INGEN OPPFORDRING TIL SPINKING, SPARING OG FORSAKELSE FOR FREDENS SKYLD

« — som bare måpende kunne konstatere at Moskva hadde slukt mesteparten av Øst-Europa.»

En av middelalderens mest gruoppvekkende skikkelser er Tamerlan (Timur Lenk, eller Timur den halte), 1336-1405, der dro som en ødeleggelses orkan gjennom Central-Asia, skriver Michael Prawdin.

«Det opprørske Seebsebar ble stormet og to tusen mennesker levende innmuret med stein og kalk».

«I Seistan ble innbyggerne meiet ned like til hundreårige oldinger, like til barnet i vuggen».

Om Ispahan skriver Michael Prawdin:

«Timur lot hæren snu og stormet byen. Da de vel var innenfor murene, sendte han en avdeling for å beskytte husene til de lærde og de geistlige og ga så de 70 000 soldatene sine ordre til å bringe ham 70 000 av innbyggernes hoder. Timur fikk sine hoder og lot dem bygge opp i pyramider langs bymuren.»

Vår tids publikum grøsser: «For et forferdelig menneske! Gudskjelov at noe slikt ikke kan hende nå!» Og så opplever vi det samme, bare enda verre:

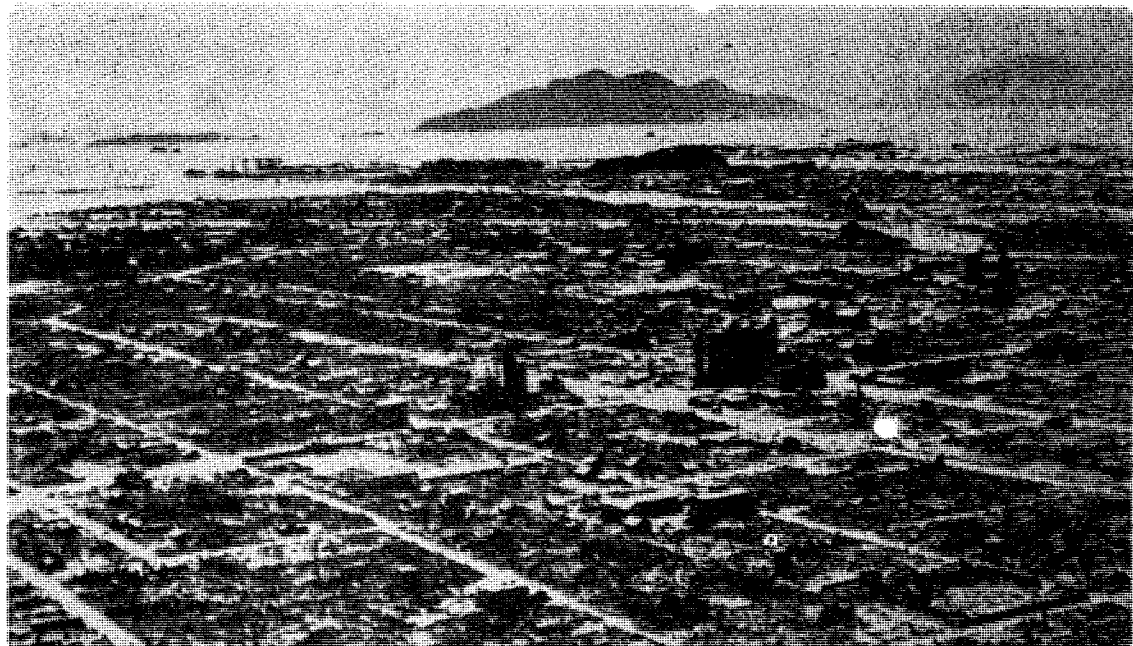
I februar 1945 myrdet engelsk-amerikanske fly i angrep på det forsvarsløse Dresden 135 000 sivile mennesker som hadde søkt tilflukt i byen nettopp fordi den ikke var noe militært støttepunkt. Hertil kom at de allierte bombet alt som hadde liv, mens den forferdelige Timur i all fall skånte de lærde og de geistlige.

Senere i året 1945 gikk amerikanerne i gang med sine atombomber og slapp 6. august bombe nr. 1 over Hiroshima, som hadde en befolkning på 344 000 innbyggere hvorav de fleste ble drept. Den 9. august ble bombe nr. 2 sluppet over Nagasaki hvorved 45 000 av innbyggerne mistet livet.

Den forferdelige Tamerlan var med andre ord bare en ynkelig amatør i morder-

håndverket. Han ble totalt slått av marken av den dannede Truman som er respektert og vanker i de høyeste og beste kretser, og av den kristelige Roosevelt som sang salmer og bad aftnebønn hver dag. — Og hans orkanlignende ødeleggelse av Central-Asia er bare sukkertøy mot hva de meget kristelige nasjoner klarte å gjøre i Europa i siste verdenskrig: Alt land fra Ural til Frankrikes vestkyst og fra Nordkapp til ned i Afrika herjet, brent og plyndret og mesteparten av befolkningen fordrevet eller slått ihjel! Og mens Tamerlan bare tynte sine fiender, tok ikke vår tids humane krigerer det så nøye. Det var således 3 millioner mann som under Eisenhowers kommando gikk i land i Vest-Frankrike og møtte motstand der. Vår tids «belærende» presse liker ikke å beskrive hvorledes det så ut i Nordmandi etterat disse 3 millioner «venner» hadde jaget de tyske divisjonene tilbake til Tyskland igjen.

Fortidens brutalitet?

6. august 1945 slapp amerikanerne en atombombe over Hiroshima og utryddet størsteparten av dens befolkning på 344.000.

La oss slutte med å snakke om dette, for vi er mye verre selv. Vi er også mye mere hyklerske. Vi er så skinnhellige at det stinker lang vei.

Hvis noen enkelt makt kan sies å ha vunnet krigen, er det Sovjet-Unionen, hvis uhorvelige masser dødsforaktende soldater ble for mye selv for tyskerne. Og med sin utpekerte politikk tok Sovjet-Unionen også knekken på sine «venner», som bare måpende kunne konstatere at Moskva da krigen sluttet hadde slukt mesteparten av Øst-Europa. Der ble litt knurr, litt rynkende øyenbryne, noe Sovjet ordnet opp med ved å foreslå avrustning — «da freden nu var sikret».

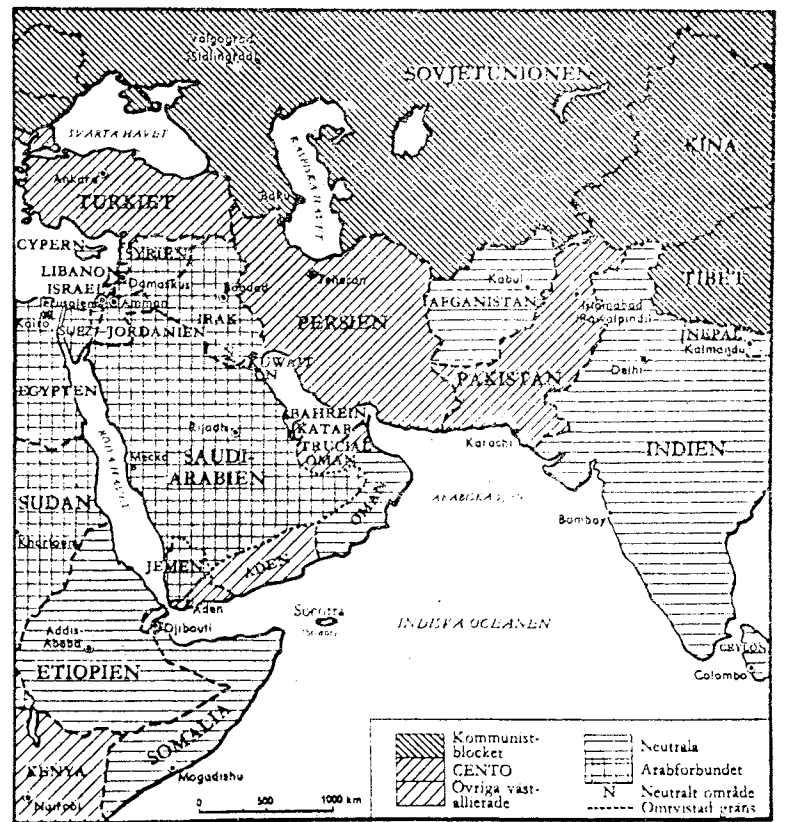
Og denne kolossale bløffen ble godtatt av vestmaktene som ekte vare. De jublet, festet, skrøt av hverandre — og avrustet, mens Sovjet om mulig øket tempoet i sin opprustning, og fordøyet byttet. Da Vestmaktene kom til sans og samling og så hvor landet lå, fikk de storskjelven av skrekk og prøvde å ta igjen det forsømte, hvilket iallfall ikke er lykkedes hittil. Og helt umulig har det vært for Vesten å få igjen sin moralske sikkerhet, sin trygghetsfølelse. For nu ser Vesten Sovjet allevegne. Nu ser Vesten krigsspøkelset lure bak alt Sovjet foretar seg. Det er den nerveødeleggende nemesis Vesten nå opplever. Vesten høster hva den sådde den dag den gikk sammen med verdenskommunismen for å knuse Central-Europa. —

Efterhvert er dette også

Forts. side 6

Arierna

Av HANS NILSSON i «Wärensbladet».

Innan vi fördjupa oss i ämnet arierna måste vi ha klart för oss att uppslags- och läroböcker ge inte mindre än tre olika definitioner på ordet arier. Oftast ges endast en av dessa tre förklaringar och två av dem bortglömmas.

1. Den första och felaktigaste definition på ordet arier är den som Victor Rydberg hade på sin tid. Han använde ordet arier som beteckning för hela den indoeuropeiska folkstammen. Germaner, slaver, kelter romaner o. s. v., är då arier likaväl som hinduer och perser.

Eftersom vi länge haft och fortfarande har ordet indoeuropeer som beteckning på denna utsträckta betydelse

för arier, kan och bör vi snart glömma bort denna felaktiga definition av arier. Denna förklaring av ordet arier har uppkommit genom att Victor Rydberg och några andra storheter missuppfattat betydelsen av ordet arier. Eftersom en del anti-fascistiska bokförläggare och läroboksförfattare använder denna utsträckta betydelse för arier, kan böcker och läroböcker på detta sätt bringa oreda i rasisters och fascisternas läror.

2. Den andra och riktiga definition är den som Nietzsche använder. Jag har vid några tillfällen läst större amerikanska tidskrifter utgivna 1962 som i vetenskapliga historiska artiklar ger en definition på arier som fullständigt överensstämmer med Nietzsches.

Med arier enligt Nietzsches mening förstås den sista indoeuropeiska invasionsvågen i Europa. Alla indoeuropeiska invandrarfolk till Europa kommer ursprungligen från trakterna i norra Indien och från Afganistan. Detta sista påstående har världens främsta språkexperter bekräftat vara riktigt och kan ej bestridas. Några försök att vederlägga detta antagande förekommer ej heller.

Det är denna sista indoeuropeiska invasionsvåg (ariernas) som vi här skola fördjupa oss i. Men innan vi gå vidare måste vi ha klart för oss, att en tredje definition på ordet arier ofta förekommer.

Forts. side 6

Arierna — —

(Forts. fra side 5)

3. Den tredje definisjon på arierna er ikke helt felaktig emedan de som fann på den åpnet medger at det ikke er fråga om arier, utan om ariers avkomlingar, som kan ha en del ariskt blod i sina ådror, eller har ett ariskt betedemønster. Vi er här i denna tredje definition inne på de tyska nationalsocialisternas raspolitiska arier-definition.

I nationalsocialisternas terminologi var ordet arier ofta ett rent raspolitisk begrepp, brukat som motsättning särskilt till judarna och övriga semitiska folkgrupper.

Denna tredje och sista betydelse av arier skall vi inte vidare behandla i denna artikels fortsättning.

NIETSCHES

ARIER-DEFINITION

Från och med nu återgår vi till och fortsätter enbart med den andra definitionen av arier — den definition som Nietzsche använder som underlag vid en del av sina historiefilosofiska avhandlingar.

Arierna kan med säkerhet spåras till en tidpunkt av minst 4000 år före Kristus. De befann sig vid denna tidigaste säkra uppenbarelse i historien på Afganistans högplatåer. De hade redan vid denna tidpunkt Rig-veda som vägledare. (Rig-veda = helig skrift.)

Under tidsperioden år 4000 före Kristus — 2000 f Kr. spridde sig arierna i norra hälften av Indien och hela Nepal. Möjligen vid denna tidiga tidpunkt också i Iran (Persien). Ordet Iran har uppkommit av ordet arier. Ursprungsordet för arier som är aryans har förväntats till Iran. På detta sätt har Iran fått sitt namn av arierna. Under en ganska lång tidsperiod härskade i Iran ett mycket rasrent ariskt folk. Nutidens persiska befolkning är emellertid mycket blodsblandad med araber och påverkad av Muhameds mera materialistiska religion.

De arier som inträngde i norra Indien och hela Nepal grundlade med Rig-veda som «grundsten» hinduismen, som än i dag är den viktigaste religion i Indien. Hinduismen kommer säkerligen också att för mycket lång tid förbli den dominerande religionen där.

I sanskrit betyder ordet arya (ari) ädel. Högaksten i Indien har det renaste ariska blodet i denna del av världen i vår tid. Om ej kastväsendet funnits i Indien skulle ariernas rasrenhet, religion och kultur dukat under för årtusenden sedan.

Omkring 2000 år f. Kr. begav sig en annan del av arierna iväg från Afganistans höjder och inträngde i Europa. Några stammar tog vägen mot norr mellan Svarta Havet och Kaspiska Havet och fortsatte mot Västeuropa. Åter andra arierstammar följde Kaspiska Havets östra kust mot norr och följde efter de förra mot Västeuropa.

Några hundra år uppehöll sig dessa åt väster vandrande arierstammar i trakterna omedelbart norr om Svarta Havet.

Omkring 1400 år f. Kr. hade arierna börjat tränga in på Balkanhalvön. — (Viktig anm. Som bevis för ariernas vandringar och boplatser i Europa har man **gravurnorna** som förut ej fanns i Europa. Dessa gravurnors ålder kan bestämmas med hjälp av strålning). Då arierna 1400 år f. Kr. nådde Balkanhalvön uppdelade de sig i tre grupper.

Den första gruppen tog av mot söder och uppfyllde så småningom hela Grekland med den gamla grekiska kulturen som resultat. Grekland har också fått sitt namn av den arierstam som slog sig ner i nord-västligaste Grekland. Det var romarna som gav Grekland dess namn av denna nord-västligaste ariska stam.

Den andra gruppen av västvandrande arier följde floden **Donau** och bifloden Sava till Italien. Så småningom nådde de, efter att ha följt en del mindre vattendrag och passerat några bergspass, vattendraget Tibern som de kallade «strömmen» — härav **Sroma** (jämför strömma). Av **Sroma** har i dag blivit Roma eller Rom.

Som direkt följd av ariernas bosättning vid Tibern vid nuvarande Rom uppstod Romarväldet. Det var dessa arier som var organisatörer och hjärnor för hela Romarväldet. Då kristendomen senare inträngde i Rom uppblandades ariernas blod med sämre blod och Romarväldets kultur gick under.

Så har vi den tredje gruppen av västvandrande arier. (Alla dessa tre grupper är att hänföra till i inledningens omtalad definition nr. 2). Denna grupp följde också **Donau**. Men i stället för att vika av mot söder vek de av mot nordväst och uppnådde Rhendalen och ble senare den bästa och tongivande beståndsdelen i den germanska kulturen och rasen.

De arier av denna senare grupp, som trängde längst åt norr uppnådde Uppsala, med vikingarnas mytologi och

Dødsdansen —

(Forts. fra s. 4)

Helena Reumann, den store, erfarne skuespillerinne tar seg dog straks sammen igjen. «Ser De ikke Ludwig, at jeg bare er fange? Jeg har ikke sett Michaela siden fredag».

Martin må ufrivillig beundre denne vakre kvinne. Hennes åndsnærværelse. Hennes charmante koldblodighet.

Fru Pecha forstår. Hun føler at Helenas søster spiller hovedrollen i dette lille drama. Det er sykesøsteren som virkelig interesserer den blonde? Hvis bare hun ville interessere ham, denne kvinne som er vakrere enn den skjønne Helena.

Også Martin er nu så langt at han igjen er kommet til saken. Saken er Helena Reumann. «De kommer som kallet til meg, frue. Jeg trenger Dem nemlig. Herr politipresidenten vil sikkert ikke ha noe imot at jeg bortfører Dem».

Marek trekker bare på skuldrene. Det er altså de ti kronene som han skal låne denne herr Novak, som ingen virkelig kjenner. Tyve kroner skal han få tilbake. Det dobbelte altså. Under visse omstendigheter riktignok.

«Jeg trenger en passerseddel for fru Reumann. Det kan også være et løslatelsesbevis».

«Det kan fru Pecha ordne», sier politipresidenten likegyldig.

«Jeg trenger ingen passerseddel», smiler Helena sukkersøtt. «Jeg trenger heller ikke Dem. At De trenger meg interesserer meg ikke det ringeste».

«Så, så», smiler Martin likeledes overdrevent vennlig. «En arrestant, en stakkars fange, som det nylig behaget Dem å kalle Dem, trenger ikke passerseddel, og ikke løslatelsesbevis? Da jeg ikke

levnadsnormer som direkt följd härav.

Då kristendomen kom til Norden hadde det ariska blodet redan försämrats genom de många trälrar som hemförts från färderna till främmande länder och beteendemönster bortglömdes mer och mer. Den tyska nationalsocialismen var ett försök att återuppliva ariskt blod och beteendemönster.

De två bästa metoderna att spåra ariernas vandringar och boplatser är undersökning av deras **gravurnor** och mytologi.

De som vill veta mer om ariernas och vikingarnas mytologi rkommenderar jag särskilt den 120-sidiga skriften «De Nordiska Gudarna» av franske professorn Georges Dumézit. Bokforlaget Aldus/Bonniers. Tryckt 1962 och kostar 6 kronor. Den är med anledning av professorns ovanliga språkstil på svenska en aning tungläst, men lämnar många intressanta oppgifter, med bl. a. ett kapitel om Världsdramat.

NATOs nordflanke —

(Forts. fra s. 5)

begynt å gå opp for de vestlige makter, hvorav Frankrike under de Gaulle var den første vestmakt til å finne den riktige løsning ved å søke samarbeide med Vest-Tyskland og ruste opp, også med atomvåpen, uten å ta hensyn til F.N. og alt det tøv som der presteres. Verden regjeres med makt. Det vet de Gaulle og det vet også den gamle verdenshersker England, som har sendt tropper både til Kypros og til Afrika for å vareta britiske interesser og få orden på saken. U.S.A. vil bli nødt til å gjøre noe liknende håndfast overfor Panama, som er freidig nok til å kreve Panama-kanalen utlevert til Panama til odel og eie enda U.S.A. har betalt og bygget denne kanalen.

Tar man så med at det har vært revolusjon på Zanzibar, at muhammedanere og hin-

antar at sellen der oppe tiltaler Dem så sterkt at De ønsker å ta fast opphold der, så tør jeg kanskje spørre Dem med hvem De da ønsker å forlate politipresident?»

«Jeg skylder Dem ikke noe regnskap. Jeg vet jo ikke engang hvem De er!»

«Det er fullstendig nok når jeg vet med hvem jeg har den ære, frue. Med fangen min.»

«Med fangen —?» ler Helena hånlig. «Kan De ikke finne på noe dummere?»

Ludwig Heldenstern vakler og ville ha falt om hvis ikke Marek hadde fanget ham opp. «Det er ikke noe. Bare tretthet og opphisselse», mumler han unnskyldende.

Den lille episode er fullstendig nok til at fru Pecha kan nappé Martin ubemerket i ermet og peke på et stykke papir som ligger ved siden av skrivemaskinen. «Kommissar Hora vil ha fru Reumann», står det skrevet der. Martin farer over linjene og legger som tilfeldig en hånd på skulderen hennes. Bløtt og takknemlig tror hun, og angret slett ikke forrederiet mot sin kollega.

«Ja — altså, kjære fru Reumann — har De alt passersedlen, fru Pecha? Så, kanskje politipresidenten elskverdiggst vil underskrive, og så går vi. Hvis De vil følge oss», henvender han seg høflig til Michaelas mann. «De ville jo snakke med damen, ikke sant? Jeg har en bil nede. Riktignok bare en likvogn, men —»

~~~~~

HAR DE SIKRET DEM

«SANNHETEN OM QUISLING»?

Overfør kr. 9,— til vår postgiro og De får boken tilsendt.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 — Oslo
Postgiro 164 50

~~~~~

duer slår hverandre ihjel i Kalkutta og Øst-Pakistan, at indonesiske arbeidere stormer britisk eiendom i Djakarta og at Castro er like kjepphøy som før, får man det bestemte inntrykk at verden ikke har bestemt seg for å falle til ro ennå.

NATO's høye sjefer har derfor sett over planene sine og er kommet til det resultat at den europeiske nordflanke er den skrøpeligste del av hele fronten.

Noe man kan være enig i og noe som kan bevises med tall: Den tyske historiker Walter Hubatsch gir nemlig i sin bok: «Weserübung» side 220 en oversikt over hva krigen i Danmark og Norge hadde kostet og kommer til følgende resultat:

Tyske tap: 1317 falne, 1604 sårede, 2375 savnet under sjøtransporter eller ellers.

Norske tap: 1335 mann.

Britiske tap: 1869 mann.

Franske og polske: 530 mann.

Danskenes tap var helt betydningløse, da de danske enheter like etter kl. 8 den 9. april fikk ordre om å innstille skytingen. De danske tap var alt ialt 13 falne og 23 sårede. (Danmarks Hvidbog Bd. II, side 473).

Det er med andre ord løgn å si at dansker og nordmenn sloss som lemen og at de gjorde ære på sine forfedre vikingene. Noe som ikke forhindrer skrytende nordmenn i å slå seg for sitt bryst og synge: «O, Norge, kjempers fødeland!» De er så forvirrede, så proppfulle av propaganda at det for en tid siden var en fyr som skrev et innlegg i «Aftenposten» og slo til lyd for at man bygget en triumfbue — som den i Paris — for på en verdig måte å feire den folkekjære Kong Haakon VII! Vi må derfor ikke bli forbauset om noen en vakker dag foreslår å reise et nasjonalmonument for statsminister Nygaardsvold og de andre desertørene.

Men det var nordflanken. Både dansker og nordmenn dokumenterte på Østfronten på en overbevisende måte at de er glimrende soldater når de bare får moderne utdannelse og våpen. Det er ingen som slår dem der. Men det er også en helt selvfølgelig sak at vår ungdom ikke kan få moderne utdannelse og moderne utstyr så lenge landet styres av det samme parti som har hovedskylden for nedgangen før 1940 og som i sitt hjerte er forsvarsfiendtlige. Dette parti, som såvisst ikke oppmuntrer nasjonen til å møte savn for sin frihets skyld, men isteden forsikrer et naivt folk at veien til nasjonal selvstendighet går gjennom

Den rettskultiverte verden —

(Forts. fra s. 2)

fortsatt norsk demobilisering omhandles i punkt 7 og i punkt 5, norsk istandsettelse av flyplassene Bardufoss og Skånland for tysk bruk under tysk fortsatt krig mot de allierte med radius særlig for forbindelsen England — Sovjet.

Avtalen i Trondheim gjelder følgende **uttrykkelig også marine og fly**, likesom den ved Bjørnefjell også omfatter almen Norske bestemmelser samt «marine- og luftvåpen».

Ruge skriver i «Krigens Dagbok» I (1946) side 410: «9. juni kapitulerte jeg (altså overkommandoen) med de gjenværende **norske stridskrefter** (ikke bare landtroppene). **Bare derved kunne Ruge oppfylle sin oppgave i henhold til Kongens og Regjeringens «befaling» om «å innstille fiendtlighetene»** og sitt kjennskap til den enstemmige statsrådsprotokoll 7. juni om «håpløst for Norge å fortsette krigen». At situasjonen militært sett **også var håpløs for marine og fly** — og krigsfortsettelse med marine og fly lå utenom enhver fornuftig tanke — fremgår tydeligere enn nødvendig av «Krigens Dagbok» side 313: «I løpet av noen timer var det norske sjøforsvar slått grundig istykker». De to panserskipene, fikk nemlig allerede **9. april 1940 oppfordring om overgivelse (kapitulasjon)** som de nektet og derfor ble senket av tysk mer moderne marine. Størsteparten av det norske mannskap omkom.

folkepensjon, høyere lønninger, 4 ukers sommerferie, økede soldatlønninger, avkutting av flåteplanen med 45 millioner og innskrenkning av repetisjonsøvelsene. For alt dette gjør partiet populært og skaffer dem stemmer. Det er derfor det sies.

Ingen av våre ansvarlige ledere synes å ofre det en tanke at russerne kan besette hele Nord-Norge på iallfall 3 dager, da våre soldater jo ikke eier moderne forsvarsmidler. Og hjelpen fra U.S.A.? Den kan man skyte en hvit pinn efter.

Det er ikke noe å undres over at NATO-sjefene er bekymret over nordflanken. — Der kommer nok den dag da det ville vært hyggelig å ha en S/S Divisjon Viking deroppe. — En divisjon som visste hva krig var. For den norske hær av idag aner sikkert ikke hva det vil si å slåss mot russere og deres mongolske hjelpere, især når disse til og med har atomvåpen.

Det var i Narvik. Fire dager etterpå ble 10 tyske jagere skutt i senk i Narvik av det britiske slagskip «Warspite». Forhenværende fransk statsminister Reynauds artikler i Morgenbladet 16., 18. og 20. juli 1963 viser at efter hans og Churchills mening frelste det tyske marinetap i Narvik England for faren ved tysk besettelse. **Derved ansåes det folkerettsstridige ved anfallet på Norge i Jøssingfjord 16. februar 1940 og mineutleggingen langs norskekysten 8. april 1940 å være militært berettiget.** Tyske militærtiltak kom allerede 9. april. Ruge skriver i «Krigens Dagbok» I, side 360, at allerede 9. april falt Kristiansands festning og **Kjevik flyplass.** Det samme var tilfelle med Bergen og **Flesland flyplass, og «forsvaret av Vestlandet i realiteten oppgitt»** (side 362). Side 312 om **Fornebu og Sola flyplasser heter det: «faller uskadd i angripernes hender».** Det var også 9. april. Dessuten skriver Ruge: «Avstanden England — Norge var lang dengang flyteknisk sett». Det var skralt med norske militærfly. Tyske fly hindret deres flukt og var overlegne i kamp.

Der var følgelig ingen mulighet for den ønskede situasjon om fortsatt krig ved marine og fly. **De manglet simpelthen og flyvere og marinefolk, de måtte også overgi seg (d. v. s. muntlig eller realiter kapitulasjon i og med hæravdelingens).** De yrkesmilitære, offiserer og underoffiserer, **ble dessuten utelukket fra videre krigføring ved sitt æresord inntatt i Justus Vericultor «Den norske Kapitulasjon» (1955) side 59.** Det var da heller ikke oppløftende for fortsatt krigføring å lese for eksempel oberst **O. B. Getz: «Fra krigen i Nord-Trøndelag» som utkom i tre opplag i**

1940. Han skriver allerede 3. mai side 153: «Da England og Frankrike har oppgitt forsøket på å støtte oss og uten varsel trukket sine tropper ut av Namsos står vi i dag alene overfor de tyske. Jeg har derfor foreslått overfor den tyske overledelse at det skal inntre våpenhvile og herunder forhandling om etablering av **fredstilstand** for Trøndelags vedkommende som det er gjort for søndenforliggende deler av vårt land.»

Man forstår herav riktigheten av hva U. K. av 1945 skriver i Bilag Bind III side 114: «Det var sommeren 1940 **en ikke ualminnelig mening** at krigen mellom Tyskland og Norge egentlig sluttet 9. juni, og at nordmenn som fortsatte krigen i utlandet var å betrakte som frivillige som ikke bandt staten Norge». Altså **det motsatte av dommernes anførsel om at krigsfortsettelse var alminnelig kjent.** I London uttalte den straffelovkomité som foreslo straff for NS medlemskapets fortsettelse i ugyldig provisorisk anordning 22. januar 1942: «**Quislingene hevder at hele krigen var avgjort den 10. juni 1940.** NS kjente følgelig den **riktige dato** for krigsslutt. Jfr. Ot. prp. nr. 92 for 1945/46 side 65—66, jfr. side 72. Allikevel ble NS idømt strenge straffer for **bare medlemsskap iflg. de ulovlige anordninger.** Strfl. §§ 40 og 42 ble der ikke tatt hensyn til — eller de ble eliminert ved så sterk en straffeloviver.

En fange på Ilebu fortalte at han hadde kjørt i sin bil norske offiserer fra 1. divisjon primo juli 1940. Offiserene sa at krigen var slutt. Han fremholdt det i retten. Dommeren slo da i bordet og sa: «Det er ikke sant» og han fikk stor straff, så andre

på Ilebu ikke turde si sin mening om krigsopphør.

Haaland sa også at krigen var slutt og hans enke, som hadde hatt vanlig arbeid for tyskerne og hadde lest avtalen i Trondheim, uttalte dette og sin tro på krigsslutt. Hun kom like ubarmhjertig og rettsstridig som NS til Bredtvedt. Både major Five og jeg la forsvaret delvis derpå, og der er ingen tvil om at det virket sterkt i vår disfavør, skjont vi begge hadde lest og **tolket** avtalen. Da skulle efter Kierschows kommentar side 289 forsett (strfl. § 40) være utelukket. I min dom i 1948 står dessuten: «Han hørte blant annet Kongens tale 26/8 1940».

Avtalen med Storbritannia 28. mai 1941 ble inngått for «**Organisering og anvendelse** av de norske stridskrefter» og gjort alternativ iflg. art. 1. Men ble **bare effektivt** for forsvar av Storbritannia. Forøvrig bestemtes britisk administrasjon, kommando og operativ ledelse. Norske — mest ikke-militære — ble **britisk utdannet.** For flyverne sier Vedlegg IV, art. 2, «enten de tjenestgjør i norske enheter eller individuelt» ansees de «som om de var ansatt eller innrullert i det britiske flygevåpen». Om de norske militæres skjebne ved Norges befrielse av **alliert krigsmakt fra tysk okkupasjon** til ny alliert okkupasjon viser avtalene av 16. mai 1944 punkt 6 at de norske som kom sammen med de allierte var **frivillige**, underlagt alliert lov og myndighet. Slik som Kong Haakon og britisk regjering hevder i skriftvekslen, og som norske dommere ikke kan omgjøre. Harald K. Johansen skriver i «Den norske Tragedien» (Stockholm 1943) «Det var icke stridsmod, utan flykt och förtvivlan som prägade de sista fartyg som lade ut från Tromsø med **endast frivillige ombord.** I statsrådsprotokollen 7. juni 1940: «et følge på tilsammen 70 personer» (U. K. av 1945, Bilag Bind II, side 311). Av disse 70 bare 2 militære.

Om krigsopphørsgrunner tillater jeg meg å henvise til Oppenheim, 7. utgave II side 596 og til den i 1960 utkomne «Wörterbuch des Völkerrecht» side 335, første spalte: «Det er tilstrekkelig at der avsluttes en overenskomst hvorefter kamphandlingene opphører og hvor oppsigelse av overenskomsten er ufor- enlig». Akkurat som i punkt 1 i Trondheim. Jfr. «Tenk Selv» side 89.

I Oppenheim 5. utgave II, side 230, heter det: «En

hvilken som helst handling i strid med en kapitulasjon ville bety et internasjonalt rettsbrudd, hvis en krigførende regjering ga ordre dertil, en krigsforbrytelse uten slik ordre». Det er følgelig egentlig en beskyldning mot Kongen og Regjering for utøvelse av internasjonalt rettsbrudd når Haalandsaken bygger derpå at «krigen ble fortsatt av Kongen og Regjeringen fra dens sete i London».

I «International Law» for 1944 lærer Oppenheim side 454 om en våpenstillstandsavtale det samme som nettopp anført om kapitulasjon. Det følger forøvrig av art. 37 (Norsk Lovtidend 1910 side 498): «Våpenstillstanden kan være almindelig eller lokal. Den første indstiller overalt de krigførende stater krigsoperasjoner, den anden kun mellem visse dele av de krigførende hære og indenfor et bestemt omraade». Trondheimavtalen var en alminnelig våpenstillstand og som følge derav — og som regjeringsavtale — med virkning «overalt». Totalvirkning fremgår også av punkt 1: «norske stridskrefter» og punkt 8: «Norge». Bjørnefjellavtalen, hvorved norsk overkommando tilendebrakte de lokale avtaler og derved også uttrykkelig vedtok som resultat «Norges besettelse», gjaldt dessuten alle Norges «områder».

I «Norges Krig 1940 — 1945» side 487 skrives om «**I kamp til forsvar av Storbritannia.** Det var det som ble effektivt i den **alternative** avtale 28. mai 1941. Jfr. de tre avtalene 16. mai 1944.

Nå da Høyesterett i **Rt. 1948** side 165 gjør både Bjørnefjell og Trondheimavtalen gjeldende **bare for Nord-Norge strider det mot ordlyden og meningen og det oppdrag Ruge hadde iflg. «befaling» om å «innstille fiendtlighetene».** Det ser ut til at både statsrådsprotokollen og Ruges telegram var ukjente faktorer også i 1948. Men kan også skriftvekslen mellom Konge og Collier av 1946 ha vært det? Uriktig er tillike anførslen: «**den norske regjering fortsatte som ansvarlig leder av landets utenriks- og forsvarspolitik utvilsomt krigen.** Dette skrives om en regjering som var avskåret fra å regjere både iflg. norsk og europeisk folkerettshold og iflg. Grunnloven!

(Fortsettes).

**husk
bladpengene**

HAR SITT ÅRSMØTE I Lærerinnelagets Hus, Peder Claussønsgate 4, Oslo lørdag 22. februar kl. 12. Adgang

for alle som har betalt medlemskontingent eller stønad i 1963 eller 1964. — STYRET møter samme steds kl. 10.

Foruten den vanlige dagsorden med årsberetning, regnskap (for 1962 og 1963), valg m. v. vil **overrettssakfører Sverre Helliksen** redegjøre for den aktuelle situasjon foran Stortingets nye behandling av «rettsoppgjøret» og i lys av pågående rettssaker.

Melding om saker som ønskes satt opp på dagsordnen til møtet må være sekretariatet ihende **senest 18. februar.**

Arbeidsutvalget

Et brennende spørsmål

Forts. fra side 1

raels tolv stammer og på den måte et broderfolk av jødene. Han besluttet seg derfor til å ta standpunkt for jødene, og gav dem igjen adgang til England. Det falt ham lett, da han mente at jødene og engelskmennene hadde samme mål fordi begge var Israels folk.

Hva er så dette mål?

Jeg har ikke funnet det klarere formulert enn av generalsekretær i Israelsmisionen Wisløff-Nilsen i hans bok «Israel og Vi» (side 81). Jeg vil derfor sitere ham. Han skriver:

«Profetord i Det Gamle Testamente taler om at Messias skal opprette Davids gamle trone og herske over et rike der fred og rettferdighet rå (Es. 9, 7). Fra Jerusalem skal han herske (Sak. 14,4-11. Es. 62,7) og herredømmet over alle folk og land skal han ha (Dan. 7, 14. 27). Som en evig konge skal han herske. (Esek. 37. 25). Hedningefolkene skal ty til ham. (Es. 11. 1-10).

Ut fra disse og liknende bibelord blir det lært at Jesus skal komme ned, sette sine føtter på Oljebjerget, regjere som en jordisk konge i Jerusalem over en jødisk stat, som har verdensherredømmet».

Wisløff - Nilsen er ikke enig i denne lære, men det er tusener, ja millioner av kristne og jøder som er enig i den.

Jødene og de gammeltestamentlige kristne er bare uenige i ett punkt. Jødene mener at det er jødene Messias som skal fødes av Davids ætt og bli verdenshersker. De kristne mener at det er Jesus som skal komme igjen og bli verdenshersker. Men jødene skal i begge tilfeller være det folk som har verdensherredømmet. Det er begge parter enige om.

Cromwell delte de gammeltestamentlig troendes syn på dette. Det samme gjorde Balfour, Lloyd George, Winston Churchill og mange, mange andre engelske statsmenn. Chaim Weizmann forteller om dette i sin bok: «Et liv for Israel». Jeg tar noen tilfeldige sitater av Weizmanns bok:

«Balfour spurte meg straks hvorfor en del jøder, — — — var så bitre motstandere av Uganda-tilbudet».

Weizmann svarte: «Enhver avvikelse fra Palestina var rett og slett en form for avgudsdyrkelse» (Side 69). Vi var hverken tyskere eller franskmenn, sa vi, men hebreere, og de som ville understøtte vår hebraiske kultur, ville oppnå vår støtte til gjengjeld. Det var et argument som Shmarya Levin brukte med stor virkning i Amerika» (Side 95).

Weizmann snakket også

om «det anglo-jødiske forbund».

Anton Mohr har i disse dager intervjuet ledende jøder om dette spørsmål, og resultatet har han lagt frem i en artikkel i «Aftenposten» 4/1 1964, under titlen: «Hvorfor hater araberne Israel?» Jeg siterer et avsnitt.

Han skriver:

«Jødene sier: Dette er vårt land. — Vi ventet og ventet tålmodig og lidende. Og så kom omsider de to store verdenskrigene, og dermed også vår sjanse. Som en følge av den hjelp vi i kraft av vår dyktighet og våre rikdommer kunne yde vestmaktene, lovet disse til gjengjeld å sikre oss et nasjonalt hjem i Palestina. Det er dette løfte som nu er oppfylt. Med uendelige ofre av blod, gods og gull er staten Israel omsider blitt gjenreist».

Vi kunne også kanskje tenke litt på hvor meget blod, gods og gull dette har kostet Europa.

Av religiøs-politiske grunner ønsket altså jødene å opprette staten Israel, som senere skulle utvikle seg til å bli verdens hovedstad, og når jødene Messias ble født, skulle jødene bli jordens ledende folk og opprette En verden.

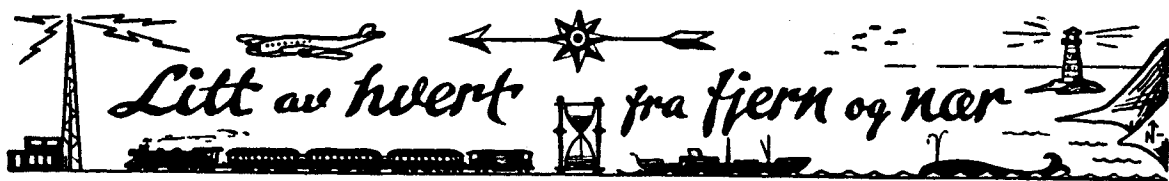
Fordi de gammeltestamentlige kristne engelskmenn ikke har tatt noe rasehensyn, så har de hjulpet jødene med å opprette Israel. De mener at når Jesus kommer tilbake til jødefolket, så vil jødene omvende seg og bli kristne, og da vil vi få En kristen verden, og rasespørsmålet vil forsvinne.

Men hvem kan garantere at jødene vil omvende seg og bli kristne når Jesus kommer tilbake? De kristne kan risikere at de hjelper jødene til verdensmakten slik at vi får En jødisk verden istedenfor En kristen verden. Dette er et brennende spørsmål.

De kristne over hele verden støtter jødene i Israel. Jødene får penger i massevis. De bygger ut sin verdenshovedstad sterkere og sterkere militært. Selv kvinner er med som soldater.

Den såkalte «frie» verden er idag oppdelt i såkalte «rettsstater» og hver «rettsstat» har et antall jøder. Disse er spesielt rettsbeskyttet. Hos oss er de beskyttet i samme paragraf som statsmaktene, § 135 i straffeloven.

Når Kristus sa: «Mitt rike er ikke av denne verden», så må en se det slik at det gjaldt dengang å arbeide for Guds rike i himmelen. Idag gjelder det å arbeide for Guds rike «som i himmelen så og på jorden». Men det må skje på kristent grunnlag. Fordi jødene sier at Messias' rike er av denne verden, så kan ikke de kristne hjelpe jødene med å bygge opp deres verds-

BLOD TYKKERE ENN VANN

Mens det offisielle sosialdemokratiske Østerrike av idag stadig understreker at landet ikke har noe med Tyskland å gjøre, vil den som for eksempel har fulgt med i ishockeykampene i Innsbruck ha oppdaget noe annet. Når det tyske lag er på banen er tilskuerne åpent tyskvennlige og gir dette demonstrativt tilkjenne. Da trer Østerrike frem som Ostmark igjen og forteller påny den gamle sannhet at blod er tykkere enn vann.

*

KRIGSBERICHTERNE

Også mange norske front-

lige Messiasrike på jorden.

Vi trenger derfor en ny forståelse av Kristus. Jeg vil her støtte meg på Quisling. Kristus er ikke jødene Messias.

«Kristus var Guds legemliggjørelse på jorden og symbolet på det kommende Gudsriket — Den Salvdede».

«Vi lever derfor i en tid da Gudsriket på jorden kan virkelig begynne å bygges bevisst, og det timelige og det åndelige forenes slik som Ibsen profeterte i Keiser og Gallileer».

Men dette Gudsriket skal ikke bygges på jødene Messias, men på legemliggjørelsen av universets Guddom.

I Stornordisk Samband nr. 1, juli 1938, skriver Quisling:

«Livets historie viser at all utvikling beror på forening av frihet og forskjell med felleskap og organisasjon. Universalmonarkiene, verdensrepublikkene, ender i anarki og oppløsning. En enkelt nasjons hege-moni er til forderv for de andre og for den selv. En babelsk blanding av alle nasjoner og raser slik som liberalismen og marxismen tilstreber, ødelegger hver enkelt egenart og verd. Av sonndring og ren utvikling fremgår den sanne harmoni. Det er historiens og livets lære. Menneskehetens organiske formningsvilje er rette på det nasjonale og på samvirke av nasjonale enheter».

Vi ser idag at Quisling har hatt rett. Det er ikke En anglo-hebraisk verden utviklingen vil ha frem. Det er oppløsningen av Cromwells anglo-hebraiske, demokratiske og gammel-testamentlige verdensrike som nu foregår.

Og det er oppbygningen av flere store nasjonal-sosialistiske verdensriker på det gamle angelsaksiske verdensrikets grunn som pågår. Vi har allerede fått et russisk nasjonal-kommunistisk verdensrike, og et kinesisk nasjonal-kommunistisk verdens-

kjempere gjorde under verdenskrigen tjeneste som Kriegsberichtere (stridende krigskorrespondenter). Alle krigsberichterne på tysk side sendte i løpet av krigen inn 70.000 beretninger, dreiet 4 millioner meter film, tok 2 millioner fotografier og leverte 6.000 tegninger og malerier.

*

IKKE NOK!

Under sitt besøk i Israel lot pave Paul VI en av sine kardinaler begi seg til Martef Hascha, til kjelleren med det såkalte martyrmminnesmerke over «de seks millioner». Men utakk er verdens lønn, så han kunne spart seg å endo-

rike. Og et fransk nasjonal-sosialistisk verdensrike er under utbygging. Utviklingen vil også føre frem til at nasjonalsosialismen blir gudsbetvist og at menneskene forstår at Guddommen og Utviklingen er det samme begrep sett fra to sider.

De gammel-testamentlige troende har Gud og utviklingen mot seg når de idag arbeider for, «at Jesus skal komme ned, sette sine føtter på Oljebjerget, regjere som en jordisk konge i Jerusalem over en jødisk stat, som har verdensherredømmet».

Utviklingen går i den retning at jødene igjen må forlate Israel og påny gå i diaspora. — Vi får bare håpe at ikke dette fører til en tredje verdenskrig. — Her kan de gammeltestamentlig troende gjøre meget ved å forlate troen på jødene Messias, og tro på Kristus som «Guds legemliggjørelse på jorden».

«I min fars hus er det mange rum», sa Kristus. «Jeg går bort for å berede eder sted».

De nordiske kristne må sette seg et riktig mål. De må være med og skape et nordisk-religiøst og moralsk verdensrike på jorden og Guds rike i himmelen.

Gud forkastet i sin tid jødene fordi de arbeidet mot utviklingen og mot Guds plan.

Gud kan også forkaste de kristne hvis de arbeider mot Guds vilje.

Kristus har aldri lovet jødene å komme tilbake til Israel.

Apostlene spurte engang Jesus: «Gjenreiser du på den tid riket for Israel?» (Ap.gj. 1, 6-8).

Jesus svarte ikke på spørsmålet. Men han hadde sagt det til jødene før: «Guds rike skal tas fra eder og gis til et folk som bærer dets frukter (Matt. 21, 43).

O. K.

sere den jødiske legenden. Iallfall kritiseres han i bladet «Jedioth Chadashoth» i Tel Aviv, som skriver at det hadde vært bedre om han i sin tale hadde minnes sin forgjenger Johannes XXIII istedenfor å ta Pius XII i for-svar. Og når det gjelder martyrkjelleren, så burde han ikke sendt en kardinal, men selv ha tent «de seks kjerter til minne om de seks millioner jødiske ofre».

*

PRAVDA MOT GOLD-WATER.

Det sovjetrussiske partior-gan PRAVDA angriper sterkt senator Goldwater, der som kjent har meldt seg som presidentkandidat for republikanerne i konkurranse med Rockefeller. Goldwater er en forrykt person, heter det, som vandrer i fot-sporene til den tidligere USA-forsvarsminister Forrestal (1947-49). «Som be-kjent ble Forrestal vanvittig og hoppet ut gjennom vinduet». Politiske kretser ser denne siste sats som en utils-løret trussel mot Goldwater, noe som jo ikke er så rart siden slike vindusfall synes å være blitt et yndet politisk kampmiddel. Det var slik Masaryk som be-kjent kom avdage under den kommunistiske makt-overtagelse, mens vår hjem-lige bryssomme Bondeparti-fører Trædal jo bare falt ganske normalt ut av vinduet. For slikt kan ikke ikke hende her.

FORBUNDETS KONTOR

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid tirsdag — onsdag — torsdag og fredag fra kl. 10 til 15

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgå-ende avtale. Telefon: 377696. Postadresse: Postboks 3214 - Postgiro 150 28.

FOLK OG LAND

Kjerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:
Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,— pr. halvår. — I nøy-tralt omslag innenlands:
Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.
Bruk postgiror. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land